

E. J. Miller

Hegyek között

1.

Cassie

Csendesen, meghúzódva állok a szoba sarkában, és az öltöződő menyasszonyt nézem. Soha életemben nem láttam még a lányt, mint ahogy a szobában tartózkodó öt másik nőt sem. Valaki éppen felhúzza a lány fehér menyasszonyi ruháján a cipzárt, aztán megigazítja hosszú, sötét haját, én pedig azon tűnődöm, mégis mit keresek itt.

Egy barátnőmet kísértem el erre az esküvőre, mert nem akart egyedül jönni, de Ashley valamire eltűnt, én pedig egyedül maradtam, és most tanácstalanul ácsorgok egy ismeretlenekkel teli szobában. Egy darabig még bámulom a körülöttem lévőket, akik élénken vitatkoznak egy próbababán lévő sötétbordó ruhán, aztán úgy döntök, ideje megkeresnem Ashleyt.

Nem sok kedvem van ehhez az esküvőhöz. Maxre gondolok, akivel két éve vagyunk együtt. Egy éve költöztünk össze, aztán nem sokkal később kiderült, hogy Max nem tervezi, hogy megnősül. Nem mintha nem szeretne, csak nem hisz a házasság intézményében. Én viszont szeretnék valamikor férjhez menni.

Nem nyagatom ezzel Maxet, mert nem vagyok az a fajta, de mélyen belül rosszul esik, és nem tudom, hogyan tovább. Egyelőre eltemettem magamban ez irányú vágyaimat, de minden alkalommal, mikor az ismeretségi körömben valaki házasságot köt, összeszorul a szívem, és irigy leszek.

Most is, ahogy a szobában ácsorgok, és a menyasszonyt figyelem, titkon arra vágyom, bárcsak én állnék most ott helyette. A helyzetet tovább rontja, hogy senkit nem ismerek a násznépből. Egyedül Ashleyt, de ő valamire, ki tudja hol

jár. Még ha Max itt lenne velem! De sürgős tárgyalása van, valami nagyon fontos ügyféllel. Szombaton. Ki hallott már ilyet?

Kilépek a kis házból, ahol a menyasszony készülődik, és a központi épület felé igyekszem. Illetve csak igyekeznék, de nem jutok messzire. Pár lépés után szembe találok magam egy körülbelül harminc főből álló csoporttal, akik láthatóan nagyon sietnek valahova.

Nem ismerem ezeket az embereket, de úgy sejtem, mindannyian az esküvőre jöttek, hiszen mind elegánsan vannak felöltözve. Megtorpanok, majd azonnal meg is fordulok, hogy velük tartsak, bárhova is mennek. Nem mintha ez volna a vágyam, de nincs más választásom, ha nem akarom, hogy elsodorjanak, és keresztülgyalogoljanak rajtam.

Ahogy határozottan haladunk előre, érzem a hátamban a nyomást, ahogy a tömeg előre tol. Fél szemmel látom, hogy a bal oldalamon egy férfi halad, aki a mellette lévő nőnek fogja a kezét, a jobb oldalamon pedig egy nő. Egy futballpálya felé tartunk, amit nem sokkal később fedezek fel.

Abban a pillanatban eszembe jut, hogy Ashley azt mesélte, a vőlegény megrögzött futballjátékos, akit szinte lehetetlen elrángatni a pályáról. Valószínű most is a bőrt rúgja – gondolom.

Sebesen közeledünk a füves pálya felé, ahol több férfi rohangál, látszólag össze-vissza. Legalábbis nekem úgy tűnik. Fogalmam sincs a futballról, és nem is akarom, hogy legyen. Még élénken él az emlékeimben Max előtti barátom, aki szintén őrült focimániás. Napjai nagy részét a pályán töltötte, ha mégsem, akkor éppen valamelyik rajongót tolta az öltözőben.

Riadtan kapkodom a fejem az emberek felé, ahogy megállunk a pálya szélén. Mikor pedig megpillantom az exemet, kis híján elvágódok. Meglepetésemre a bal oldalamon lévő férfi mintha megérezné, mi zajlik bennem, megfogja a kezem. Csodálkozva nézek fel rá, mire ő elmosolyodik. Annyira megdöbbenek, hogy visszamosolygok rá. Még lépünk előre kettőt, úgy hogy az ismeretlen a kezem szorongatja, aztán megszólal:

– Minden rendben? – kérdezi.

Csak bólintok, mert képtelen vagyok megszólalni. Mély, bársonyos hangja elvarázsol. Sosem hittem abban, hogy létezhet ilyesmi, de ennek a férfinak a hangjától libabőrös leszek.

A következő percben viszont olyan gyorsan térek vissza a valóságba, mintha egyetlen pillanatra sem hagytam volna el azt. A fickó barátnője olyan csúnyán néz rám, hogy ha egy pillantással ölni lehetne, azonnal szörnnyethalnék a pálya szélén. Gyorsan kiszabadítom a kezem a férfiéből, és igyekszem normális képet vágni. Ő, aki az egészből semmit nem vesz észre, felvonja a szemöldökét, aztán megvonja a vállát, és a pálya felé fordult.

– Damon! – kiáltja el magát. – Mi a fészkes fenét művelsz?

Összerezzenek, mikor kiejti a száján az exem nevét. Damon felkapja a fejét, és értetlenül bámul ránk.

– Egy óra múlva kezdődik az esküvőd, te idióta! Azonnal indulj készülni! – kiabálja a fickó melletttem.

Annyira meglepődök, mikor eljutnak a tudatomig a szavai, hogy nem veszem észre a felénk száguldó labdát. A következő pillanatban már a földön fekszem becsukott szemmel, és alig kapok levegőt. A labda a mellkasomon talál el, és teljesen letaglóz.

A fájdalomtól könnyek jelennek meg a szememben, de igyekszem visszatartani őket. Érzem, hogy valaki megfogja a kezem, majd letörli a lecsukott szemhéjam alól éppen kiugyanó könnycseppet.

– Jól vagy? – kérdezi ugyanaz a varázslatos hang, amitől nem is olyan rég libabőrös lettem.

Válaszolni szeretnék, de még mindig csak a levegőt kapkodom, csukott szemmel.

– Ide figyelj Damon – hallom kicsit erőteljesebben a férfit, – kapd össze magad, mert ha egy órán belül nem vagy az anyakönyvvezető előtt, és nem veszed el a húgomat, a pusztá kezemmel fojtalak meg! Érthető voltam?

– Jól van, megyek már – mondja lemondóan Damon.

– Karold át a nyakam! – szól újra hozzám a férfi. – Beviszlek az épületbe.

– Jól vagyok – nyöszörgöm.

– Kapaszkodj belém, oké? – szól rám, kicsit erősebben, mire ijedten kulcsolom át a nyakát.

Ő felkap, mint egy játékbabát, és a mellkasához szorítva megindul velem a ház felé. Nem tudom, hogy milyen kölnit használ, de betölti az orromat, és elgyengít. Nagyon férfias. Alig haladunk néhány métert, mikor valaki utánunk szalad.

– Liam. Mit csinálsz? – csíogja egy magas női hang.

– Azt hittem, ez nyilvánvaló, Sarah.

– Vissza tud menni egyedül is a házba. Egyáltalán, ki a fene ez?

Úgy beszél rólam, mintha ott sem lennék. Kinyitom a fél szemem, hogy megnézzem, mégis kinek a bögyébe mászok bele azzal, hogy ennek az ismeretlen Liamnek a nyakát ölelgetem. A pasas barátnője jön mellettünk felfújtt képpel, durcásan. Gyorsan újra lecsukom a szemem.

– Istenem, Sarah, nézz már rá, hiszen levegőt alig kap! Egy teljes erőből elrúgott bőrlabda hatalmasat tud ütni. Én tereltem el Damon figyelmét a labdáról, így kötelességem segíteni. Menj, és inkább figyelj oda, hogy az az idióta ott legyen az esküvőn!

– Nem hagylak kettesben ezzel a nővel! – mondja harciasan Sarah.

– Jézus segíts! – mormolja Liam, amit valószínű, csak én hallok. – Mégis, mi a fene fog történni szerinted, amiért ne maradhatnánk kettesben ezzel a lánnyal?

– Tudom, hogy hol jár az eszed! – heveskedik a lány.

– Valóban? És szerinted, mégis hol?

– Ágyba akarod vinni! – vágja rá Sarah.

– Te megbolondultál! – nevet fel Liam. – Nézz már rá, hiszen alig él! És egyébként sem az esetem.

Ettől a mondattól szabályosan érzem, hogy ez a bizonyos Sarah megnyugszik. Nekem viszont rosszul esik. Nem mint-ha bármit akartam volna a fickótól, de tagadhatatlanul hatással van rám. Az, hogy ennyire nyilvánvalóvá teszi, egyáltalán nem jövök be neki, határozottan bánt.

– Figyelj ide Sarah! Beviszem ezt a lányt az épületbe, hívok hozzá egy orvost, aztán utánad megyek. De most tégy meg nekem egy szívességet! Figyelj oda, hogy Damon ott legyen az esküvőn! Oké? Éppen itt az ideje, hogy vállalja a felelősséget azért, hogy felcsinálta a húgom.